

Köszöntjük a huszonöt éves Állami Magyar Operát

Kolozsvár országos jelentőségű művelődési intézményeinek egyike, az Állami Magyar Opera fennállásának első negyedszázadát ünnepli. Szükségesnek érezzük, hogy ennek az ünnepi pillanatnak a távlatát ne csak az elmúlt két és fél évtizedre visszapillantva bontsuk ki, hanem dinamikusan fejlődő szocialista társadalmunk, művelődésünk jövőjébe is kivetítsük. Erre kötelez az az optimizmusra feljogosító körülmény, hogy olyan intézményt köszöntünk, amely az eddig és az ezután mezzsgyéjén ezekben a napokban, ebben az évadban a neki juttatott bizalom és támogatás igazolásának és a további jogos igényességnek a nevében készíti számvetést.

Éltrehívása a fiatal népi hatalom célkitűzéseivel méltó és azok szellemét tükröző nemzetiségpolitikai és művelődéspedagógiai gesztus volt akkor, amikor az ország hallatlan erőfeszítéssel látott hozzá gazdasági nehézségeinek leküzdéséhez, a párt politikai hatalmának megszilárdításához. Lehetetlen nem látnunk ebben a mecénási gesztusban, a világnézetünk lényegéből következő nagyvonalú gondoskodásban nemzetiségi kultúránk felvirágoztatása iránt a politikai cselekedetet is, amely a nemes történelmi és művelődési hagyományokkal rendelkező Kolozsvárt a világ egyetlen olyan városává tette, amelyben két operaház működik. Szilárdan megalapozott volt már akkor az előlegezett bizalom, még inkább annak bizonyult az eltelt negyedszázad folyamán: ez az alap Kolozsvár mindenkoron jelentékeny, színvonalas zenei élete, konzervatóriuma, jóhírű muzsikusai, zeneszerzők, karmesterek, énekművészek számban és teljesítményben egyaránt rangos tábora, városunk igényes és hálás közönsége. A kolozsvári Állami Magyar Opera nem is bizonyult méltatlannak az életre hívó törvényrendelet szelleméhez, huszonöt éve szolgálja becsülettel az ügyet, amely rábízott: nemzetiségünk zenekultúrájának fejlesztését.

Ne tűnjék tehát ünneprontásnak, ha a jubileum alkalmával a Korunk, a romániai magyarság nemzetközi tekintélyű, első marxista folyóiratának örököse jókívánságait megtoldja azzal az óhajjal is, bárcsak operánk az elkövetkező évadokban az eddiginél is jobban gazdálkodna anyagi, erkölcsi, művészi lehetőségeivel; még többet tenne a sokra kötelező zenei hagyományok ápolásáért, azért, hogy hűséges közönsége minél jobban megismerje és megszeresse századunk legértékesebb hazai és külföldi színpadi muzsikáját; hogy ezután se feledkezzék meg arról, hogy a szocialista állam számára a kultúra nem üzleti vállalkozás, hanem nemes értékek közvetítése a jóra, szépre szom-

jas tömegek felé, amelyeknek érdeklődését, igényeit az Allami Magyar Opera is azzal szolgálja a leghasznosabban, hogy magasra emeli a mércét, s közönségét alkalmassá neveli emelkedettebb értékek befogadására. Pártunk művelődéspolitikája s ennek eredményei bizonyítják — s ezt igazolják az Allami Magyar Opera igazi nagy sikerei is —: közönségünk, ha válogathat az értékek között, érettnak mutatkozik, s a legmagasabb rendűeket tünteti ki fogkonyságával, tetszésével.

A történelemnek ebben a szakaszában, amelyben a kolozsvári magyar opera fennállásának huszonötödik esztendejét ünnepli, a mélyreható változások, a felgyorsult fejlődés nap mint nap kikényszeríti az értékek, az igények újrafogalmazását, az egyre szigorúbb szelekciót az igaz és a talmi között. Huszonöt éves operánknak kívánjuk, hogy mindig felelőssége tudatában, vagyis a legjobban válasszon a lehetőségek között, hogy tudjon megőrizni és tudjon újítani, hogy tekintélyét öregbítve is tudjon fiatal maradni — így töltsse be sikerről sikerre haladva nagyszerű hivatását.

KORUNK

Darvas József példája

„Ti vagytok az ides ország! Ti, a népek!” — a törökverő Hunyadi Jánossal mondatja ezt Darvas József negyedfél évtizede írt történelmi regényének új drámai változatában, s most, amikor búcsúzunk tőle, személyiségének és nézeteinek kulcsjelentését érezzük ebben a felkiáltásban.

Adva van az író, aki népet és hazát azonosít, s ezzel meg is tagad minden nacionalista osztályképletet, melyből nem a nép egyeteme, a dolgozók való-